

Sport og skuespil: Det er snart 20 år siden, at skuespilleren Kim Bodnia stoppede en lovende atletikkarriere. Men han bruger stadig sin fortid i sporten foran kameraet.

Kim Bodnia

Kunsten at eksplodere

"Jeg nor, det er ham," siger fotografen.

En stor mand med langt hår og skæg ruller sin sorte van op på Nyhavn. Døren bliver åbnet og et par sandaler klasket ned på jorden. To fødder finder vej til sandalerne, som rigtigt nok viser sig at tilhøre Kim Bodnia.

"Måske ikke jeg kan holde her," spørger han, inden han alligevel beslutter sig for at finde en mere passende parkeringsplads væk fra Nyhavns turistmasser.

Lidt senere dukker han op på restaurant Cap Horn for at tale om skuespil, sport og forbindelseerne mellem de to normalt så adskilte verdener.

"Jeg synes, at fodbold i dag er blevet et hårdt spil," beklager han, inden vi går ud for at få taget billederne til interviewet.

Målt på udsendet er der ikke meget sportsbrænd over

Kim Bodnia i dag. Han har taget tyve kilo på, fordi han til efteråret skal spille hovedrollen i Jilly Roger, en børne- og sømverfilm instrueret af Lasse Spang Olsen.

Men koblingen mellem sport og teater er ikke søgt. Kim Bodnia er ud af en idrætsinteresseret fa-

mille og var som junior tætt på at blive målmand på SBU's udvalgte hold, men brakkede benet. Senere blev han spændelandsk mester i 100 meterløb og længdespring. Og selv om det er slut med at springe op mod syv meter, har han brugt sine erfaringer fra sporten i roller som Jens i Nattevagten, Frank i Pusher og senest Harald i komedien 'I Kina spiser de hunde'.

Alle mere eller mindre utilpassede, rastløse og desperate figurer.

"Jeg har altid haft de der eksplosionsroller. I sporten var det jo også det samme, jeg lavede"

Der er altså haft de der eksplosionsroller. I sporten var det jo også det samme, jeg lavede. Det handler om eksplosioner. Energifrafthet, der bare skal af sted. Det svarer til at lægge sig i

klodsene og eksplodere, og først bagefter ser du, hvad der er sket.

Der er paralleller til din fortid som sprinter?

"Det må man sige, men det kan godt være, at det er ved at dørpe lidt af. Jeg har jo også lavet andre former for skuespil, hvor det ikke var sådan."

I et 100 meterløb har du lavet nogle få sekunder til at bevise, at du kan noget. Har

du læstnet brugt kræfter til koncentration i din karriere?

"Ja, meget. Jeg har læst af dyreriget - hvordan dyr bevæger sig og er totalt koncentreret om at overleve - og af sporten. Til optagelsesprøven på Statens Teaterskole skrev jeg i ansøgningskemaet, at jeg tidligere havde dyrket sport, og de tænkte, 'hvorfor fanden skriver han det?' De spurgte, om jeg ikke var bange for at overføre sportens verdener til teaterverdenen. 'Nej da. Jeg synes kun, at det er fedt,' sagde jeg og prøvede at forklare, hvilke momenter fra sporten man kan bruge: Koncentrationen, lysten til at gå ind i ting og dykke sig selv og præstere det, man skal."

Netop evnen til at trække på egne erfaringer og følelser og fokusere 100 procent på en rolle er karakteristisk for skuespilleren Kim Bodnia. Normalt laver han kun ét større job om året, og så har han et helt hold omkring sig til at

Skuespiller og instruktør

Kim Bodnia er 35 år og blev uddannet fra Statens Teaterskole i 1991.

På teatret har han bl.a. spillet Patrick Bateman i Dr. Dantes opusning af Ellis' bestseller American Psycho. Filmkarrieren omfatter bl.a. rollen som Jens i Ole Bornedals Nattevagten, Frank i Pusher og Leo i Blooder, begge instrueret af Nicolas Winding Refn, og rollen som Harald i Lasse Spang Olsens actionkomedie 'I Kina spiser de hunde'.

Desuden debaterer Kim Bodnia snart som filminstruktør med en lille film på 37 minutter, der har Dejan Cukic i hovedrollen, og som foregår i en københavnsk lejlighed.

"Jeg føler, at jeg har lavet et malerjob som instruktør. Jeg har ikke skrevet mit manuskript som en historie, filmen er lavet ud fra nogle visuelle tanker. Men jeg har tænkt over, at den handler om sekundet før man skal sige ja til noget," siger Kim Bodnia.

Øverst til: Kim Bodnia og Peter Gantzler fra 'I Kina spiser de hunde'. (Foto: Anders Askgaard, Scanbox).
Til: Kim Bodnia i 'Blooder'.
Til: Kim Bodnia som Patrick Bateman i instrueringsbilledet af 'American Psycho' (Foto: Finn Frandsen, Polfoto).

hjælpe sig med alt det praktiske. Samtidig arbejder han med rollerne med en sjælden konsekvens. F.eks. undlod han at have kontakt med skuespilleren Dejan Cukic inden optagelserne til filmen 'I Kina spiser de brødt', fordi de skulle spille to brødre, der ikke havde set hinanden længe.

Det er en holdning til skuespillet, der sammen med hans fysiske forvandsningsrumme har fået flere til at sammenligne Kim Bodnia med en skuespiller som Robert De Niro. Men Kim Bodnia bryder sig ikke om at blive sat i bås.

"Jeg lægger mig ikke fast på en bestemt metode. Jeg synes, at man skal se, hvad den enkelte person har at byde på. I filmen med Dejan var det bare logisk, at det skulle være sådan. Dejan og jeg har kendt hinanden i mange år, og pludselig skal vi spille brødre, som ikke har set hinanden meget længe. Derfor var det naturligt at sige, at vi først så hinanden til optagelserne."

Men uanset hvad man kalder Kim Bodnias skuespilkunst, er det et faktum, at han ofte får mere sin krop efter de personer, han spiller. Da han spillede Patrick Bateman i American Psycho gennemgik han en benbård slankekur på to måneder, mens den lige nu står på langt hår og velvoksen mave inden optagelserne til Lasse Spang Øboms sønverfilm.

Er det ikke en meget stor investering?

"Hvis man ikke har lyst til det, skal man ikke gøre det. Men det er ligesom et markedskursus. Jeg har altid synes det var sjovt at tage en masse på."

Mange synes ikke, at det er sjovt at være uslyflet.

"Jeg er, som jeg er. Men jeg har da nogle dage, hvor jeg synes: 'Hold kæft, hvor ser jeg ud' - siger Kim Bodnia og griner højt!

"Klædt nok. Men jeg tror, jeg gør det, fordi jeg får så meget feedback ved det. Jeg har fundet ud af, at jeg ikke behøver øve mig så meget, når jeg gør det på den måde."

Kroppen tager rollen på sig?

"Ja, hvis jeg kigger på mig selv i spejlet, er det ligesom at

have en maske på, og det fortæller mig noget. Jeg mener, hvis man kan gå og nøre ved skægget hver dag og se folks reaktioner, så har jeg fået så meget fortrædende. Jeg har brug for, at jeg kan gå på gaden og mærke, at min rolle er ved at være der. At børnene lægger mærke til mig. At rollen fylder noget."

Det at have en rolle er også en fysisk fordybelse?

"Ja, helt bestemt. Hvis jeg tager tyve kilo på, så behøver jeg ikke at tænke på, at jeg skal spille kæmpestor, for jeg er bare kæmpestor. Desuden skal jeg gå med bare mave i sønverfilmen. Og man kan altså ikke gå i bar overkrop med en pude på maven."

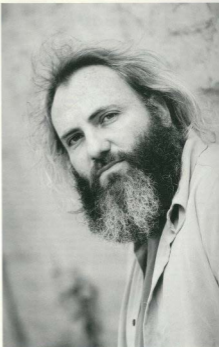
Lysten til at arbejde med sig selv og fokusere på sine roller er ikke ny for Kim Bodnia. Den går faktisk helt tilbage til malmåndsiden på Espergærdes juniorhold.

"Der havde jeg en ting med, at jeg nogen gange kunne mærke, at der ville blive mål, hvis modstanderen spillede på en bestemt måde. Jeg begynder derfor at arbejde med det, selv om jeg syntes, at det var ret underligt. Jeg arbejdede på at bryde det billede, jeg så. Spønde ben for mig selv, som jeg kalder det i dag, for jeg har ført det med ind i træningsbanen. Jeg træned i at bryde min egen tankegang og f.eks. stille mig lidt anderledes i målet, når jeg kunne se, at modstanderne var ladet med den energi, der skal til for at score, og vi manglede kraft til at stande dem."

Hvordan kunne du overføre det til teaterverdenen?

"Jeg fandt ud af, at det er det samme, som når du improviserer. I improviseringen bliver man f.eks. god til være til stede, men til sidst kan også det blive kedeligt, og når man kan overføre det at spørnde ben for sig selv."

"F.eks. har jeg arbejdet med at prøve at fjerne tidbegrebet - ja, det er vildt indviklet - men de fleste kender det, at man oplever sekundære som meget lange, når man leger. Når jeg legede med biler som barn, kunne jeg rette fokus ned til mine hænder og flytte

min bevidsthed om tid og rum og flytte mig ind i bilen. I det øjeblik har man leget med nogle forskydnings, og det er skamt. Du siger til dig selv, at du ikke ved, hvad du gjorde. Men et eller andet sted ved du f.eks., at du er tilfreds med den replik, som du lige kørte af."

Her kan man godt sammenligne sport og kunst?

"Ja, begge kræver den fulde helligelse af rummet eller bærers rum. Hvis man går på banen uden at have rammet med sig, tror jeg ikke, det går."

En beherskelse af sine omgivelser?

"Ja, og af tiden. Når jeg i dag tænker på mønter: for jeg lagde mig ned i Klosters, under løbet og i tiden efter løbet, så føltes de meget lange. Men i virkeligheden var det hele fem minutter, fra jeg kom på ba-

nen, til jeg var færdig."

Også som atletikudøver dyrkede Kim Bodnia den fordybelse, som han er kendt for at berygte sig af i dag. Da han fik en polsk træner, stod den ikke bare på celibat og forbud mod softbadning og alkohol. På selve løbsdagen måtte han for alle andre, der blev brølet på træningsbanen, og forberedelserne i omklædningsrummet var et helt ritual med total koncentration og kolde styrtbade.

Det var ekstremt disciplineret?

"Tidstændigt."

Hvorfor stoppede du? For du var jo et helt søvndyr.

"Nej, nej. Jeg har til trods på hvorfor, men jeg kan ikke

huske det. Jeg har fortrængt det."

Følger du stadig med i sport?

"Nej, men det gjorde jeg heller ikke, da jeg dyrkede sport. Jeg har heller aldrig fulgt særligt med i teaterverdenen."

Så for dig var sporten et meget personligt projekt?

"Ja, jeg har altid kun haft lyst til at få en personlig oplevelse med det, jeg laver. Men måske behøver jeg ikke skulderklap i dag, fordi jeg vandt de der guldmedaljer."

De fleste vil ellers gerne have et skulderklap?

"Ja, selvfølgelig er det rart at præstere noget fantastisk. Men inden for atletikkens verden lærte jeg, at hvis din personlige udvikling og dine resultater er i orden, så har du kun grund til at være glad. Så er det ligegyldigt, hvad naboen har af udvikling, og hvad andre synes om dig. Så længe du er glad for din udvikling, kan dine resultater kun blive bedre og bedre. Det samme gælder i film og teater. Hvis din præstation hænger sammen med det, du laver i dit eget liv, hvorfor skal man så sammenligne sig selv med så-andens præstationer? Det

har jo intet med dig at gøre."

"I virkeligheden fandt

jeg ud af, at det jeg

havde lært i

sportsverdenen

var mere gavn-

ligt i skue-

spilerverdenen,

end jeg tro-

ede, fordi

jeg kunne

sige, at det

handler om

en person-

lig udvik-

ling. Og

hvis jeg

skal gøre

mig selv god,

skal jeg også

gøre den anden

god. Det er et

samarbejde lige-

som på fodboldbanen.

Da jeg kom ind i teaterver-

den, blev jeg skuffet over, at

alle talte om, hvem der var

bedst," siger Kim Bodnia, der

kalder skuespiller- og an-

melderes trang til at være præ-

stationerne for direkte jalousi.

Han giver heller ikke meget

for de priser, som man giver

hinanden i filmverdenen. De er

kun lavet for at få flere i bio-

grafen. Og han slår ud

imellem den spontane glæde, han fandt i sportens verden.

"I en fodboldkamp bliver

der måske kun scoret et

enkelt mål. Men kam-

pen er vundet, og man

har en betrusende fø-

lelse af sejr, selv

om det kun tog 10-

12 sekunder at

score, og resten

var røvsagt. På

samme måde, når

jeg har set en

film. Så er jeg

egentlig ligeglad

med, om historien

hang sammen. For

hvis jeg følt noget i

løbet af den halv-

den time, filmen væren,

hvis jeg har grædt, grinet

eller føler noget på min

krop, har det været oplevelsen

værd. Så er det jeg siger:

Hvorfor skal vi dømmes hinan-

den så hårdt inden for filmen?

Hvorfor synes man ikke, jeg

fåtte en kæmpe glæde i den

scene. Er det ikke stort nok?"

Kun i sportsbetragtning. Men

noget af jer skuespillere?"

"Jeg må hellere passe på,

hvad jeg siger, men jeg har det

skidt - og det kunne jeg også

sige til mine skuespillerkolleger

Man kan hurtigt glemme, hvad man laver, fordi man koncentrerer sig om alt det ydre. For det er jo skide sjovt at være med, at komme i fjernsynet, at fokusere på entertainment og hold da kæft. Men når det tager overløb, står jeg af. Så synes jeg, at man har solgt sin sjæl."

Sådan kunne en målrettet eliteidrætsudøver tale, og Kim Bodnia's hverdag er såretend også begyndt at ligne en idrætsudøvers. Noget af fødet skal ordannes til muskler inden senoverfilmen, og efter nytår skal han være toptrænet, når efterfølgeren til 'I Kina spiser de hunde' skal indpilles.

"Jeg har bygget et hjemmestadie op til bokning og har fået en fantastisk træner, der er 75 år. Faktisk kunne jeg godt tænke mig at lave en boksefilm engang. Jeg mødte Erik Clausen, og vi snakkede om at lave en boksefilm sammen. Men Kim Bodnia, da det gik op for ham, at han skulle starte sin sen."

"Jeg nåede jo slet ikke at sige alt det, jeg gerne ville," indskylder han, inden han skynder sig ud på døren.

"I atletikkens verden lærte jeg, at hvis din personlige udvikling er i orden, så har du kun grund til at være glad."

Kampen af
Eksplodere

